Що вона потім робила, куди пішла,
з хусткою в рукаві й каблучкою на мізинці,
коли її темне вікно роз’їдала імла,
як іржа роз’їдає старі есмінці?

Курила бельгійський тютюн,
міцніший, ніж зазвичай.
Сварилася з поліцейськими – п’яна і грізна.
Любила сухе вино, пила у фаст-фудах чай –
індійський, мов океан,
чорний, як власна білизна.

Й пила за те, що ніхто не зможе її знайти,
за те, що проймається спокоєм
душі золота матерія.
Лежала на теплому спальнику –
оголена, мов дроти,
тиха, наче вода, сонна, ніби артерія.

Що по ній залишилось? Якісь борги,
які я поволі сплачував, книги і мапи,
якісь випадкові друзі, якісь вороги,
яких я насправді не знав,
хоч насправді мав би.

Лишилися речі в її шухляді, ніби в журбі,
календарик із її місячними,
щоби я не міг помилитись.
Лишилась бритва, яку я врешті забрав собі,
і завжди різав обличчя,
намагаючись поголитись.